

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év február hó 04. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt *a vádlott* ellen indított büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 5.B.61/2007/63. számú ítéletét *megváltoztatja*, és a vádlottra kiszabott fegyházbüntetés tartamát 10 (tíz) évre enyhíti.

A szabadságvesztés tartamába a vádlott által 2006. december 12. napjától 2009. október 9. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be.

A bűnjeleket a Pest Megyei Bíróságon Bny.83/2007. szám alatt kezelik.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által a 2010. május 26. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság a 2009. október 13. napján kelt 5.B.61/2007/63. számú ítéletével a vádlottat 1 rb. emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 166.§ (1) és (2) bekezdés b) és d) pont) és 1 rb. hatóság félrevezetésének vétségében (Btk. 237.§) mondta ki bűnösnek. Ezért öt halmazati büntetésül 14 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a járulékos kérdések, így az előzetes letartóztatásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője a tényállás téves megállapítása, az emberölés miatti elmarasztalás miatt, a minősítés megváltoztatása és enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.409/2008/10. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Utalva a megyei bíróság azon eljárási szabálysértésére, mely szerint a védő által ismételt előterjesztett más elmeorvos-szakértő bevonására irányuló bizonyítási indítvány elutasításának indokáról az ítéletben nem adott számot, ez a relatív eljárási szabálysértés azonban az ügy érdemi elbírálását nem befolyásolta, a tényállás személyi és történeti részének kiegészítését indítványozta. Az ítélet 3. oldal 2. bekezdését azzal, hogy a vádlott gyermekkorától neuroticus, szenzitív, sértődékeny, zárkózott, kötődési és kapcsolatteremtési zavarokkal küszködő, alacsony frusztrációs és kudarc toleranciájú, irritabilis, impulzivitásra, agresszív megnyilvánulásokra hajlamos, disszociális szokásokat mutató egyén (nyom. ir. 355. oldal igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemény részlet).

A sértett sérülésével kapcsolatban is korrekciókat tartott szükségesnek. Így az ítélet 4. oldal 4. bekezdésének utolsó előtti mondata azzal a megjegyzéssel egészítendő ki, hogy a mellüreget és a hasüreget megnyitó sérülések a középest valamivel meghaladó erejűek voltak, míg az összes többi sérülés legfeljebb közepes erejű lehetett. A 7. oldalon a sérülések felsorolása kiegészítendő azzal, hogy a sértett összesen 25 rb. szúrt sérülést szenvedett, amelyek mindegyike életfontosságú szervek felé (agy, szív, máj, tüdő, vese) irányult, ezek közül kettő a 8-9. alatti sérülések nyitottak meg test/mell-, illetve hasüreget. A testüregek megnyitása - amelyeken belül szervsérülés nem történt - külön-külön is közvetett életveszélyes sérülésnek minősülnek. A sértett alkarjain és kezein lévő nagyszámú védekezési sérülések arra utalnak, hogy a sértett aktív védekezése nélkül a ténylegesnél több és súlyosabb sérülést is elszenvedhetett volna. A sértett arcán, mellkasán és felső végtagjain elhelyezkedő 25 db szúrt sérülés szövetfolytonosság megszakítása elsődlegesen gyógyult, azonban a gyógyulást követően visszamaradt hegek esztétikai károsodásként értékelendők, különös figyelemmel életkorára és női mivoltára. Az elszenvedett sérülésekkel kapcsolatban kialakult állapotában érdemi javulás nem várható.

A 6. oldal 1. bekezdése kiegészítendő azzal, hogy az elkövetés eszközét megégett állapotban a nyomozás során a vádlott útmutatása alapján megtalálták és lefoglalták (nyomozati irat 919-925. oldal, a gyanúsított helyszíni kihallgatásáról készült jegyzőkönyv).

A törvényesen minősített cselekmény miatt példás, de eltúlzottnak nem tekinthető büntetés enyhítésére sem látott törvényes lehetőséget, az elsőfokú ítélet a fenti kiegészítésekkel történő helybenhagyását indítványozta.

Az ítélet kihirdetését követően kelt előzetes letartóztatás megszakításáról szóló értesítésre tekintettel, miszerint a vádlott előzetes letartóztatását 2009. október 09. napján szakították félbe, az ítélet rendelkező részében a beszámítás végső napját 2009. október 9-re, a személyi részben a fogvatartásban töltött idő ennek megfelelő kijavítását indítványozta.

A nyilvános ülésen a vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Kifejtett álláspontja szerint a vádlott beismerésén alapuló, alapvetően helyes tényállás alapján az emberölés büntettének kísérlete nem állapítható meg, és e körben az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget, indokolása szűkszavú és ellentmondó. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a vádlott és a sértett azon kapcsolatát, hogy csak látásból ismerték egymást és a cselekmény motívumát, miszerint azért ment be az üzletbe, hogy a pénzkazettában levő 100.000-200.000,- forintot megszerezze. Az elsőfokú bíróság elfogadta a vádlott által elmondott tervet, miszerint a kés elővétele elég lesz arra, hogy a pénzt elvegye. A vádlott azonban a boltban más helyzetet talált, felfokozott idegállapotában a sértett ellenállását akarta megtörni. Szándéka sérülések okozására irányult, amit igazol az is, hogy álcázta magát. Ha meg akarta volna ölni a sértettet, nem álcázza magát. A vádlott semmilyen ölésre utaló kijelentést nem tett, a sértett is csak annyit mondott, hogy hagyja békén és vigye a pénzt. Önmagában a szűrésok számából - miként azt az elsőfokú bíróság tette - nem lehet következtetni a vádlott ölési szándékára. A szűrésok közül egyik sem volt közvetlenül életveszélyes és a vádlott számíthatott arra, hogy a boltba bármikor, bárki beléphet, emiatt alaptalan az a megállapítás, hogy a sértett életben maradása csak a véletlenül múlt. Kiemelte, hogy az ítélet 12. oldal utolsó sorában szereplő valószínűsítés nem elegendő az ölési szándék megállapítására.

Álláspontja szerint az indokolás kiegészítésével csak arra vonható következtetés, hogy a vádlott a cselekményt nyereségvágyból követte el, de szándéka nem ölésre, hanem sérülések, akár életveszélyes sérülések okozására irányult. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette kellő súllyal figyelembe, hogy a vádlott önként jelentkezett, őszinte, feltáró vallomást tett, cselekményét megbánta, azt pedig figyelembe sem vette, hogy a vádlott öngyilkosságot kísérelt meg.

A hatóság félrevezetése tekintetében a vádlott felmentését kérte azzal érvelve, hogy a vádlott sérülése miatt orvoshoz ment, nem tudta, hogy a kórház értesíteni fogja a rendőrséget. Ezután már kényszerpályán volt a vádlott, aki nem kötelezhető magára nézve terhelő vallomást tenni.

A vádlott felszólalásában azt hangsúlyozta, hogy nem volt szándékában a sértettet megölni.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli indítványát fenntartotta. Kifejtette, hogy az soha nem volt vitás, miszerint a vádlott rabolni ment, de időközben megváltozott a szándéka. Az elsőfokú bíróság pedig részletesen megindokolta, hogy a szűrésok száma, iránya, a támadott testtájékok és a kitartó bántalmazás miatt állapította meg az emberölés büntettének kísérletét. A hatóság félrevezetésével kapcsolatban pedig azt emelte ki, hogy nem a kórházban előadottnak, hanem annak van jelentősége, hogy a vádlott a rendőrségen feljelentést is tett.

A bejelentett fellebbezések, enyhítést célzó részükben alaposak.

A vádlott és védő fellebbezése folytán az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat túlnyomórészt betartotta. Relatív eljárási szabálysértést követett el azonban akkor, amikor a vádlott beszámítási képességével kapcsolatban a védő által a tárgyaláson ismételten előterjesztett elmeorvos-szakértő bevonására irányuló bizonyítási indítványának elutasítását a Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontja értelmében határozatában nem indokolta meg.

Ezen eljárási szabálysértés azonban az ügy érdemi megítélését nem befolyásolta. Törvényesen döntött akkor az elsőfokú bíróság, amikor a bizonyítási indítványnak nem adott helyt, mert egyrészt a Be. 111.§ (4) bekezdése értelmében ez nem volt kötelező, másrészt a korábban készült szakértői vélemények és a szakértők tárgyaláson történő meghallgatása a vádlott elmeállapotát megfelelően tisztázták. Az újabb szakértő kirendelése az eljárás elhúzódását eredményezte volna.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást kellő részletességgel és körültekintéssel folytatta le. Feltárta a vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat. Azokat egyenként elemezte, egymással összevetette és mérlegelte. Lényegében nem tévedett akkor sem, amikor az általa megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól. A tényállás azonban további kiegészítésre és helyesbítésre szorul.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki és helyesbíti.

Az elsőfokú ítélet 3. oldal első bekezdését - a vádlott előéletére vonatkozóan - azzal pontosítja, egészíti ki, hogy

a Legfelsőbb Bíróság a 2010. május 25. napján kelt Bfv.III.122/2010/6. számú végzésével a Pest Megyei Bíróság 14.Bf.520/2009/4. számú ítéletét - felülvizsgálati eljárás keretében - hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

A vádlott a hatályon kívül helyezett ítélettel kiszabott 1 év 10 hónapi szabadságvesztés büntetését 2009. október 10. napjától 2010. május 25. napjáig töltötte, majd 2010. május 26. napjától jelen ügyben ismét előzetes letartóztatásba került.

A 3. oldal 2. bekezdését - a vádlott elmeállapotára vonatkozóan - az alábbiakkal egészíti ki:

A vádlott gyerekkorától neuroticus, szenzitív, sértődékeny, zárkózott, kötődési és kapcsolatteremtési zavarokkal küszködő, alacsony frusztrációs és kudarc toleranciájú, irritabilis, impulzivitásra, agresszív megnyilvánulásra hajlamos, disszociális vonásokat mutató egyén.

Jó intellektust, jó szervezési és vezetési készséget, de adolescens szintű énképpel rendelkező, belső nyugtalanság, izgalom, félelem jegyeivel jellemezhető személyiség, aki feszültségre levezetési módként szorongással vagy lebénulással, vagy acting-out kirobbanással reagál, amit racionalizálni igyekszik. Sértődékeny, érzékeny munkamódjai egész életvezetését áthatják, jó társas pozíciója, széles érdeklődése és fejlett szépérzéke ellenére képességeit önértékelése és szenzitivitása miatt nem tudja realizálni, kudarcai önismereti tudatosságát roncsolják, ezt erőteljes, nyíltan agresszív viselkedéssel kompenzálja. Csapongó, gyorsan változó érdeklődése kötődési zavarral párosul.

A fenti személyiségvonások nem tarthatók olyan személyiségzavarnak, amely beszámíthatóságát érinthetné, a tesztek nem jeleznek dekompenzált állapotot, illetve elmebetegségi szintet megközelítő személyiségzavart vagy pszichózist. Megállapítható, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetése idején is ilyen állapotú volt, akkor sem szenvedett kóros elmeállapotban.

Mivel nem szenved kóros elmeállapotban, az ebből eredhető bűnisméltlési veszély sem áll fenn nála, az azonban szociopátiájából fakadhatóan nem zárható ki. (nyom. ir. 553-555. oldal)

A 4. oldal 4. bekezdés 3. mondatától az 5. bekezdés első mondatáig terjedő tényállás rész helyett az alábbiakat rögzíti:

A vádlott a kését az övéből elővéve, azt a jobb kezében tartva a sértett mögé lépett. A sértett észlelte ezt és azt hitte, hogy a vádlott valamit kérdezni akar és felé fordult. A vádlott ekkor közelebb lépett a sértetthez és felszólítás nélkül a jobb vese tájékán megszúrta. A szúrás után a vádlott és a sértett dulakodott és a vádlott testszerte szúrt a sértett felé. A sértett pedig a szúrások ellen kezeivel, elsődlegesen a jobb kezével erőteljesen védekezett. A szúrások a sértettet szívtájékán, mellkasán, hónalján, vállán, fején és nyakán érték.

A 4. oldal 5. bekezdésének második mondatából kirekeszti a „a vádlott felé fordult” mondatrészt.

Az 5. oldal első bekezdés második mondatát kiegészíti azzal, hogy „a vádlott látva azt, hogy a sértett vérzik (50. sorszámú tárgyalási jkv. 7. oldal).”

Az 5. oldal 4. bekezdésének első mondatát pontosítja azzal, hogy a vádlott 23 óra 25 perckor tett feljelentést (nyom.ir. 97. oldal).

Az 5. oldal 5. bekezdésének első mondatát pontosítja azzal, hogy a XIII. kerületi Rendőrkapitányság 01-130-7892/2006.bü. számon rendelte el a nyomozást és helyszíni szemlét is tartott (nyom. ir. 107. oldal).

Ugyanezen bekezdést kiegészíti azzal, hogy a nyomozást 2007. január 22. napján szüntették meg (nyom. ir. 63. oldal).

Egyben ugyanezen bekezdés második mondatából kirekeszti az alábbiakat: „az általa a sértett sérelmére elkövetett bűncselekmény leplezése érdekében”.

A 6. oldal első bekezdését kiegészíti azzal, hogy az elkövetés eszközét megégett állapotban a nyomozás során a vádlott útmutatása alapján találták meg és lefoglalták (nyom. ir. 919-925. oldal, helyszíni kihallgatási jkv.).

A 6. oldal 2. bekezdés utolsó mondatát kiegészíti azzal, hogy a vádlott önként bement a rendőrségre (50. sorszámú tárgyalási jkv. 4. oldal).

A 7. oldalt a sértettet ért sérülések felsorolását követően az alábbiakkal egészíti ki:
A sértett legkevesebb 28 sérülést szenvedett el, amelyből 25 rendbeli szúrt sérülés volt és mindegyike életfontosságú szervek felé irányult (agy, szív, máj, tüdő, vese). Ezek közül kettő a 8. és 9. alatti sérülés nyitotta meg a mellüreget és behatolt a hasüregbe. A testüregek megnyitása - amelyeken belül szervsérülés nem történt - külön-külön is közvetetten életveszélyes sérülés volt.

A mellüreget és a hasüreget megnyitó sérülések a közepest valamivel meghaladó erejű, míg az összes többi sérülés legfeljebb közepes erejű erőbehatásra keletkezett.

A 11-től 18-ig terjedő sérülések védekezés jellegűek voltak, nagy számuk arra utal, hogy a sértett az aktív védekezése nélkül a ténylegesnél több és súlyosabb sérülést is elszenvedhetett volna.

A 7. oldal 2. bekezdéséből kirekeszti az utolsó mondatot.

A 7. oldal 3. bekezdését az alábbiakkal egészíti ki:

A sértett arcán, mellkasán és felső végtagjain elhelyezkedő 25 db szúrt sérülés szövetfolytonosság megszakítása elsődlegesen gyógyult, azonban a gyógyulást követően visszamaradt hegek esztétikai károsodásként értékelendők, különös figyelemmel a sértett életkorára és női mivoltára. Az elszenvedett sérülésekkel kapcsolatban kialakult állapotában érdemi javulás nem várható.

A 7. oldal 4. bekezdését az alábbiakkal egészíti ki:

A vádlott sérülése közepest meg nem haladó szúrómozdulattól jött létre.

Az így kiegészített, és helyesbített, pontosított tényállás már hibamentes és ekként a Be. 352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság részletesen eleget tett indokolási kötelezettségének. A tényállás alapjául elfogadott vádlotti és sértetti vallomásokat részletesen és túlnyomórészt iratszerűen ismertette.

A vádlott a nyomozás során tett vallomásában részletesen vallott arról is, hogy karácsonyra akart pénzt szerezni és barátjának akarta a 60.000,- forint kölcsönt visszafizetni. A kesztyűtartóból vette magához a kést, berakta az övébe, mert ki akarta rabolni a boltot és arra várt, hogy ne legyen bent vevő. A bejárat ajtótól 5-6 méterre pakoló sértett mögé lépett, elővette a kést és azt marokra fogva elmebeteg módjára szurkált, először a sértett jobb oldalára szúrt, aki védekezett, dulakodtak. Másik cselekménye kapcsán azt vallotta, hogy nem akart feljelentést tenni, de az orvosok értesítették a rendőrséget. Nem az elkövetett bűncselekmény leplezése érdekében, hanem azért tett feljelentést, mert meg volt zavarodva.

A tárgyaláson tett vallomásában a tervéről akként nyilatkozott, hogy arra gondolt: előkapja a kést, ettől az eladó majd megijed és a pénzt odaadja neki. Az eladó azonban nem ott volt, ahol várta, ezért pánikba esett és megszúrta valahol a vesetájékán. Vallomása szerint azért szúrt, mert látta, hogy nem tudja simán megszerezni a pénzt és azért többször, mert a sértett megfordult, dulakodtak és a sértett lökdösni kezdte. Nyilatkozott arról is, miszerint nem gondolt arra, hogy a sértett meghalhat, sérülése életveszélyes lehet. A feljelentés kapcsán pedig azt vallotta, hogy nem akart feljelentést tenni, de a rendőrök azt mondták neki, hogy ilyen kaliberű ügyben kell.

Az elsőfokú bíróság az élet elleni bűncselekmény tényállását elsődlegesen a sértett előadása, a vádlott vallomása és az igazságügyi orvos-szakértő véleménye alapján állapította meg.

Az előzményeket illetően a vádlott feltáró jellegű beismerő vallomása állt a bíróság rendelkezésére, amelyet a sértett is megerősített, amikor azt nyilatkozta, hogy már délután látta a vádlottat napszemüvegben álldogálni és már akkor felismerte.

A boltban történt bántalmazásról a sértett a nyomozás során és a tárgyaláson is igen részletes vallomást tett.

Előadását pedig minden részletre kiterjedően megerősítette az igazságügyi orvos-szakértő véleménye. A vádlott és a sértett változó testhelyzetét, a szúrások irányultságát az igazságügyi orvos-szakértő a sértetti előadással egyezően rekonstruálta.

Egyezően adták elő a vádlottal, hogy a szurkálást akkor hagyta abba a vádlott, amikor a sértett azt mondta, hogy vigye a pénzt, csak őt hagyja békén.

A vádlott tárgyalási vallomása szerint ránézett a sértetre és látta, hogy vérzik. Így iratellenesen rögzítette az elsőfokú bíróság az ítélet 8. oldal 3. bekezdésében, hogy a vádlott nem nézett a sértetre, így nem tudta mi van vele.

A vádlott előadása szerint azért rúgott bele a sértettbe, mert látta, hogy négykézláb mászik az ajtó felé. A sértett ezzel szemben állította, hogy nem tudott megmozdulni és a vádlotti rúgás még álló helyzetben érte. Figyelembe véve az elszenvedett sérüléseket, a sértetti vallomás bír realitással.

A cselekmény elkövetése utáni magatartásról a vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson egyezően nyilatkozott.

E körben is kiemelendő, hogy önként jelentkezett a rendőrségen és tett beismerő vallomást, illetőleg megmutatta azt a helyet, ahol az elkövetés eszközét elégette. Beismerő vallomását az okirati bizonyítékok mindenben alátámasztották.

A vádlott a hatóság félrevezetésének vétségében is beismerő vallomást tett, amikor elismerte a feljelentés megtételének tényét. Ezt a feljelentése, a helyszíni szemle jegyzőkönyve és a nyomozást megszüntető határozat is, mint okirati bizonyítékok megerősítették.

Az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és az élet elleni cselekmény jogi indokolásának pontosítása mellett törvényes a cselekmények minősítése is.

Egyetértett az ítélőtábla azzal az elsőbírói megállapítással, hogy a vádlott eredendően pénzszerzései céllal ment az üzletbe. A magához vett 12 cm pengehosszúságú késsel irányzottan, legalább 28 sérülést okozott a sértettnek, közepes, vagy középest valamivel meghaladó erővel szúrt. El akarta érni, hogy a sértett semmilyen módon ne akadályozza őt meg a cselekménye végrehajtásában.

Az ítélőtábla nem értett azonban egyet az elsőfokú bíróság azon megállapításával, hogy a vádlott célja a sértett teljes megsemmisítése, a megölése volt. Kétségtelen, hogy a szúrt sérülések mindegyike életfontosságú szervek felé irányult, a testüreget megnyitó 2 sérülés pedig közvetetten életveszélyes volt. Az ítélőtábla álláspontja szerint azonban a vádlott által alkalmazott erőből, a szúrások számából és irányából az a következtetés vonható le, hogy a vádlott tudatában fel kellett, hogy merüljön a halálos eredmény bekövetkezésének lehetősége, de abba belenyugodva cselekedett.

Az egyenes ölési szándék hiányára utal az a körülmény is, hogy a sértett azon kijelentésére, miszerint vigye el a pénzt, csak őt hagyja békén, a szúrásokat a vádlott abbahagyta. A cselekmény különös kegyetlenséggel elkövetettkénti minősítése is helyes.

Nem osztotta az ítélőtábla azt a védői érvelést, miszerint a vádlott csak az orvosnak nyilatkozott a sérülése keletkezéséről és utána már csak kényszerből tartotta azt fenn. A vádlottnak nem a kórházban tett nyilatkozata, hanem az bír jelentőséggel, hogy a hamis vád és a hatóság félrevezetésének törvényes következményeire történt figyelmeztetést követően a feljelentést a rendőrségen, mint hatóság előtt megtette. A rendőrségen nem volt köteles terhelő vallomást tenni. A vádlott nem az általa megvalósított cselekmény elkövetőjeként jelölt meg ismeretlen személyt azért, hogy a gyanút magáról elterelje, hanem meg nem valósult bűncselekményről tett bejelentést.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel, és azokat részben helyesen is értékelte. A súlyosító körülmények felsorolása teljes, míg az enyhítő körülmények kiegészítésre szorulnak az alábbiak szerint.

Enyhítő körülmény, hogy az elszenvedett sérülések közül a legsúlyosabb két sérülés közvetetten életveszélyes állapotot eredményezett. Ugyancsak enyhítő körülmény az eshetőleges szándék és az időmúlás, mivel a vádlott több mint 4 éve áll a büntetőeljárás hatálya alatt. Az önként jelentkezés mellett mellőzi a kisebb nyomatékmal kapcsolatban adott elsőbírói indokolást, a kísérettel kapcsolatban pedig azt a megállapítást, hogy a sértett életben maradása csak a véletlenül múlt. Ugyanakkor a kíséret, annak befejezettsége miatt minősül kisebb fokban enyhítő körülménynek.

A részben módosult és bővült enyhítő körülményekre, különösen az eshetőleges szándéokra figyelemmel az ítélőtábla lehetőséget látott a büntetés enyhítésére.

A vádlottal szemben kiszabott büntetés nemcsak példásan szigorú, de eltúlzottan súlyos. Az elsőfokú bíróság az ügyben fennálló súlyosító és enyhítő körülmények nyomatékát tévesen mérte fel, amikor a súlyosabb, kíséreti szakban maradt cselekmény miatt és a halmazatban megállapított vétségért a büntetési tétel alsó határát jelentősen meghaladó tartamú szabadságvesztést szabott ki.

Az elsőfokú bíróság a járulékos kérdéseket illetően törvényes döntéseket hozott. Az előzetes letartóztatás beszámításánál azonban az ítélet kihirdetését követően adott, az előzetes letartóztatás megszakításáról szóló értesítés alapján a beszámítás végső napját 2009. október 9. napjára kellett javítani.

A bűnjeleket illetően a nyilvántartási szám tévesen került feltüntetésre és a vádlottnak kiadandó két ruhanemű a II. szám 1. és 2. tétele alatt szerepel. Ennek megfelelően indokolt volt a nyilvántartási szám kijavítása.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott 2010. május 26-tól ismét a jelen ügyben van előzetes letartóztatásban. Ezért ezen időponttól a mai napig a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába az ítélőtábla a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

Budapest, 2011. év február hó 04. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
előadó bíró

. Halász Irén sk.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 5.B.61/2007/63. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.54/2010/6. számú ítéletében írt változtatással 2011. év február hó 04. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2011. év február hó 04. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:
Moncz Tímea
tisztviselő